

NĂVALNICĂ PREZENȚĂ (erotice)

George Pena

IUBIRE

Te oglindești în ochii plini cu umbra verii
și ți se pare că ai crescut mai mare,
dai să fugi ca vântul prin apusul serii
dar clipa despartirii în adâncuri doare.

Privești atentă obrajii rumeniți de soare
și te miri cum mama m-a făcut frumos;
simți bătaia lunii ivită-n depărtare,
că stelele pe boltă s-au lăsat mai jos.

Cu mâinile pe umeri lași capul într-o parte,
apoi iar privești, asculti susur de frunze;
usor împingi la vale neguri de pe frunte
și lași o remușcare să alunece pe buze.

Te oglindesti în ochii plini cu umbra verii
și te miri cum mama m-a făcut frumos;
dai să fugi ca vântul prin amurgul serii,
dar aripa ti-e frântă, și zbori atât de jos!

TE CĂUTAM...

Te căutam ca orbul pe lumină,
ca păsările setoase un fir de apă
și mi se aprindeau imagini pe retină,
și-nnebuneam etapă cu etapă.

Te căutam nesățios în absența obscură
când se prăbușeau în mine reverii,
și simțeam cum crește-n mine o arsură,
asemeni zărilor sângerei.

Te căutam prin atâta timp prezent,
frumoasă amăgire necesară;
căci fără tine pământul mi-e absent
în colțișorul acesta de țară.

CÂND VII...

Când vii, neliniștea mă bântuie frumos
și trec prin mine, volți și amperi;

ca oricărui muritor cu nume duios,
sărutările, tu, mi le numeri.

Când vii, eu sunt aprins de tăcere
și ard pe-un rug de așteptare;
mă chinuie un mare foc ce pierde
și-l simt, pe sânii tăi, cum moare.

Când vii, cu raiul tău de plăcere,
mi se umple viața de fiori,
și tot uit, de tristețe și de himere,
când cu tine mă înfășori.

SE APRINDE UNIVERSUL...

A rămas un susur de mătase-n mine
sub păduri de brazi, în foșnet dăruit,
și-n podul palmei o flacără subțire,
mi-aprinde universul, de tine biruit.

A rămas o îmbrățișare de suflete sfioase
lângă ape limpezi de izvor;
acelaș dor stă ascuns în oase,
fascinat de golașul tău picior.

A rămas o ierbă amețită-n munți
c-un apus de soare peste vârful,
și ne-am prăpăduit buzele-n dinți,
îngropându-ne-n săruturi.

TE IUBESC...

Te iubesc, căci altfel nu te-aș săruta,
cu vipia ce mi-a scrumit șoptirea;
când te desprinzi de mine, fără voia ta,
își leagănă hidos, pădurile, mahnirea.

Te iubesc, căci altfel nu ți-aș săvura
sub mine, șoldul tău odihnitor,
și nici gura mea, azi, nu ar murmura
cuvinte ursite de mine jinduitor.

Te iubesc, căci altfel n-aș insista
să simt culoare tandreței tale;
te iubesc, căci altfel n-aș adăsta
dimensiunile iubirii ancestrale.

ÎN PORȚII EGALE

Intră în casă! Suntem noi și liniștea,
liniștea toată spânzurată de pereți;
descalță-te iute lângă dormeza mea
și lângă mine vino, cu ochii tăi șireți.

Vino aici, unde iubirea-i gata strânsă
și arde aerul lovit de câte-o șoaptă;
mătasea asta, tu o ții mereu ascunsă
în aceeași mireasmă de caisă coaptă.

Vino aici și atingeți coapsele de mine,
ori orbește-mă ușor cu privirile tale!
O, clipele prezente au dorințele line
și impart, iată, fericirea-n porții egale.

DE VEI VENI...

De vei veni, sufletele, la mine,
să te îmbraci cu liniște și tăcere
și mai cu seamă, tu, inima
s-o lași să bată-n voie, cu sfâșiere.

Am să te-aștept, pârjolit cu uimirea
spulberată între distanțe acum;
din nori și din stele să te-adun,
precum m-a-ndumnezeit iubirea.

Să aduci surâsuri, vestite de buze,
ochii tăi să clipească ceva nefiresc:
și dacă-s sfios, să nu te-amuze
că în săruturi am să te zidesc.

Și am să uit capriciile asedierii,
mereu întârzierile vor fi prelungi;
tu ai să mă stingi cu venirea serii,
cu liniile tale, calde și lungi.

MINUNEA MEA FRUMOASĂ

Tu, iubito, să-ți scoți bluza din prag,
s-ating umerii, iradiați de remușcări;
părul alintat de două mâini cu drag,
să-mi aducă liniște și înduioșări.

Cu coapsele feline și sânii tăi avari,
spulberă-mi nimicnicia din casă,
o, cât ești de scumpă, în taina ce apari,
minunea mea dorită și frumoasă!

Și mă regăsesc bine, și devin poet,
în sărăcia-mi lucie, de visător;
purificându-mi sufletul de orice regret,
din trecut, prezent și viitor.

NE RĂTĂCEAM PRIN SĂRUTĂRI

O, și vântul e gata, astăzi să ne-acuze
sub mângâierea subtililor chemări;
mohorâtă, seara aburește prin frunze
sticlea luna, ne rătăceam prin sărutări.

Undeva prin adâncuri de sentimente
lunecau fiori molcomi de început;
treceau în rafale, oftând ceva cuvinte,
ne-am fi despărțit, dar n-am putut.

O, și de-tunci rămânem tot mereu
lângă salcâmi cu susur fin de dor;
tu ai ceva scump, ce-l știu a fi al meu
eu un suflet deschis, dor prin zbor

ORICUM...

Oricum, tu te-ai născut să-mi aparții,
să-mi fii voluptate tândră-n simțire;
bănuind feridirea pe care mi-o susții,
eu mă declar primejdiosul mire.

Oricum, trebuia să se întâmple odată,
orbita ta să m-amețească puțin;
corola pielii tale – aceeași c-altădată,
și sunt norocos și te rețin.

Oricum, și-așa e bine, și-I minunat
când simt pe buze pulsul tău grăbit;
tot stau cu capul pe sânul tău culcat
și aștept să mă subjugi, sunt biruit.

CE-AR FI...

Ce-ar fi să-mi dăruie ochii căprui,
așa pe-o sărutare;
eu aș tăcea și n-aș spune nimănui,
te-aș săruta mai tare.

Bustul tău să-mi dăruie, sufletul tău,
iubind ca-n rituri;

și-n trecerea noastră, s-ar ivi mereu,
povestea unor mituri.

NĂVALNICĂ PREZENȚĂ

O strângere de mână
și m-am despărțit de prieteni,
pornesc iar cu vântul
ce mi s-a prins în păr,
prin mulțimea orașului
ce așteaptă toamna
cu toți norii
deșirați pe umăr.

Un plop, aproape,
întinde brațe lungi spre cer,
se tânguie cu frunza
după plecarea verii
și freamătă,
știind că va albi în ger.

Doream să fii cu mine,
să vezi cum unda apei
tremură-n parc adâncul
în așteptarea serii,
odată cu vremea
spre ora asfințirii,
dar tu ești departe...
și nici nu știu când vii.

Numai eu stau aici,
devorat de vise,
închipuindu-mă îmbrățișat
cu tine pea lei,
catalizând iluzii,
fiorii de dor,
ce mă faci să exist mereu,
năvalnică prezență
a sufletului meu.